

Ο τρόπος εκφώνησης των λειτουργικών αναγνωσμάτων

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Η εμμελής απαγγελία ήταν σε χρήση στην λατρεία της Εκκλησίας από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Στη διαμόρφωση του εκφωνητικού ύφους απόδοσης των αναγνωσμάτων συνέβαλε η προσωδία της αρχαίας ελληνικής

γλώσσας.

Ο Αριστείδης Κοιντιλιανός θεωρητικός του 2ου αι μ.Χ. αποκαλεί την εκφωνητική απαγγελία ως «μέση φωνή», κάτι μεταξύ συνεχούς και διαστηματικής φωνής. Την βυζαντινή περίοδο για την εκφωνητική πράξη θα λειτουργήσει ένα σύστημα σημειογραφίας. Η εκφωνητική σημειογραφία διασώζεται σε πολλούς χειρόγραφους κώδικες Ευαγγελισταρίων, Πραξαποστόλων και Προφητολογίων. Τα εκφωνητικά σημάδια τοποθετούνται σε ζεύγη ένα σημάδι στην αρχή και ένα στο τέλος κάθε ποιητικού κώλου, με συγκεκριμένους συνδυασμούς για την καλύτερη απόδοση των αναγνωσμάτων.

Ο εκφωνητικός τρόπος έφτασε ως τις μέρες μας ως ύφος του Δ ήχου στη χροά του κλιτο. Απαιτεί, παρά τη φαινομενική του απλότητα, βαθιά γνώση του διαστηματικού χώρου της βυζαντινής μουσικής, καλή γνώση του νοήματος του κειμένου και κυρίως μαθητεία σε παραδοσιακούς Πρωτοψάλτες που φέρουν άκουσμα παλαιόν.

Ο Αθανάσιος Καραμάνης αποδίδει αποστολικό ανάγνωσμα στο ύφος του κλιτού:

%Eκll;%